

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 stycznia 2013 r.,
sprawy G. K.
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 marca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego
z dnia 4 listopada 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego G. K. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego G. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r., utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w R. z dnia 4 listopada 2011 r., którym G. K. zostały wymierzone kary: 10 lat pozbawienia wolności i grzywny w ilości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 80 zł., z zaliczeniem na poczet pierwszej z tych kar okresów pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego G. K. wniósł jego obrońca i, zarzucając: „I. Rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to: - art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 kpk, poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, jeśli chodzi o kontrolę prawidłowości procedowania Sądu I instancji, polegające na uznaniu, że

Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, podczas gdy Sąd Okręgowy nieprawidłowo przyjął na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że opinia wystawiona skazanemu G. K. przez Dyrektora Zakładu Karnego jest opinią przeciętną, w sytuacji gdy z treści tej opinii wynika, że skazany prezentuje postawę regulaminową, był nagradzany i wykazuje postępy w procesie resocjalizacji; - art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 577 kpk, poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, jeśli chodzi o kontrolę prawidłowości procedowania Sądu I instancji, polegające na uznaniu, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 577 kpk, w sytuacji gdy przy dokonaniu prawidłowej kontroli instancyjnej należało uznać, że Sąd ten naruszył przepis art. 577 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez brak oznaczenia w wyroku łącznym daty, od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym; II. Rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to: - art. 85 i 86 kk, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że Sąd I instancji dokonał prawidłowego połączenia kar orzeczonych w stosunku do G. K. przy zastosowaniu zasady asperacji, w sytuacji gdy istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady absorpcji”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Zarzut naruszenia art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 kpk, w swej istocie, został sformułowany w apelacji i do tego zarzutu Sąd Apelacyjny w pełni i przekonująco odniósł się w uzasadnieniu swego orzeczenia. Należy podzielić stanowisko Sądu odwoławczego, który stwierdził, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił opinię o skazanym wydaną przez Dyrektora Zakładu Karnego, gdzie skazany odbywał karę pozbawienia wolności, która była właśnie opinią „przeciętną” i takim też określeniem, ze wskazaniem przesłanek takiej oceny,

posłużono się w tej opinii (k-159,160). Wywody w tym zakresie uzasadnienia wyroku Sąd Apelacyjny są w pełni przekonujące.

Również zarzut naruszenia art. 433 § 1 kpk w zw. z art. 577 kpk został uprzednio sformułowany w apelacji, a Sąd Apelacyjny w sposób pełny odniósł się do niego w uzasadnieniu swego orzeczenia, wskazując trafnie, że oznaczenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej pozbawienia wolności, powinno nastąpić „w miarę potrzeby”, o czym wprost stanowi art. 577 kpk. W wypadku tego wyroku łącznego takiej potrzeby nie było. Z rozstrzygnięcia zawartego w pkt III wyroku Sądu Okręgowego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, wobec zaliczenia wskazanych tam okresów, że datą początkową odbywania kary łącznej pozbawienia wolności jest dzień 13 lutego 2002 r. (s. 6 uzasadnienia SA).

Także zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego – art. 85 kk i art. 86 kk, został sformułowany w apelacji. W pełni przekonująco odniósł się do tego zagadnienia zarówno Sąd Okręgowy (s. 5 i 8 uzasadnienia), jak i Sąd Apelacyjny (s. 5 uzasadnienia). W realiach tej sprawy, skazanemu można było wymierzyć karę w granicach od 5 do 14 lat pozbawienia wolności oraz od 250 do 360 stawek dziennych grzywny (należało uwzględnić, że do art. 86 § 1 kk miał zastosowanie art. 4 § 1 kk). Z tego wynika, że orzekające w tej sprawie Sądy zastosowały zasadę asperacji wymierzając karę łączną 10 lat pozbawienia wolności i zasadę absorpcji wymierzając karę łączną grzywny. W uzasadnieniach wskazane zostały trafnie przesłanki, które zdecydowały o takim wymiarze kar – w żadnym wypadku nie może tu być mowy o naruszeniu prawa materialnego w postaci art. 85 kk i art. 86 kk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.